

COMOARA ASCUNSĂ

Jessie Burton s-a născut în 1982, la Londra. A fost încurajată din copilărie să citească, să meargă la bibliotecă și să scrie. Și-a făcut studiile la Oxford University, unde a urmat cursuri de literatură engleză și limbă spaniolă, și la The Royal Central School of Speech and Drama din Londra. În adolescență a jucat într-un serial BBC de succes pentru tineret (*The Wild House*), fapt ce i-a deschis calea spre actorie și scenele londoneze. A publicat proză scurtă în *Harper's Bazaar* US și *Stylist*, și, de asemenea, a scris frecvent articole și eseuri pentru *The Wall Street Journal*, *The Independent*, *Vogue*, *Elle*, *Lonely Planet Traveller*, *The Daily Telegraph* și *The Spectator*. În 2014 a publicat romanul *Miniaturista* (*The Miniaturist*; Humanitas Fiction, 2023), care s-a vândut, în anul apariției, în peste un milion de exemplare și a fost tradus în peste 40 de țări. După succesul internațional al primei ei cărți, Jessie Burton a revenit în 2016 cu *Muza* (*The Muse*; Humanitas Fiction, 2017), elogiată entuziast de critici, ale cărei drepturi de traducere s-au vândut în peste 30 de țări. În toamna lui 2019 i-a apărut al treilea roman, *Confesiunea* (*The Confession*; Humanitas Fiction, 2021), de asemenea bestseller *Sunday Times*. *Casa destinului* (*The House of Fortune*), continuarea romanului *Miniaturista*, a fost publicat în 2022, devenind la rândul-i bestseller *Sunday Times*. Primul roman pentru copii al lui Jessie Burton, *The Restless Girls*, a apărut în 2018, urmat în 2021 de romanul pentru adolescenți *Meduza* (*Medusa*), tradus la Humanitas Junior, în 2026.

JESSIE BURTON

COMOARA ASCUNSĂ

Traducere din engleză
de Anca Bărbulescu

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar.

Redactor: Ana Alfianu
Tehnoredactare și copertă: Andreea Dobreci
Corector: Iustina Croitoru

Tipărit la Livco Design

Jessie Burton
Hidden Treasure

© Pecbo & Pilgrim Ltd, 2025

This translation of *Hidden Treasure* is published
by S.C. HUMANITAS S.A. by arrangement with
Bloomsbury Publishing Plc.
All rights reserved.

© HUMANITAS, 2026, pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Burton, Jessie

Comoara ascunsă / Jessie Burton; trad. din engleză
de Anca Bărbulescu. – București: Humanitas, 2026
ISBN 978-973-50-9171-2

I. Bărbulescu, Anca (trad.)

821.111

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723.684.194

*Pentru I. și S.,
cu toată dragostea mea*

„Curgi blând, dulce Tamisă, cântă cântul mi-l închei.“
— Edmund Spenser

I FAȚA ȘI FLUVIUL

1

Bo Delafort de-abia împlinise doisprezece ani când a scos luna din mîlul Tamisei. Nu o căuta, și tocmai asta a contat. *Comoara nu o găsești tu, te găsește ea pe tine*, așa spuneau oamenii de pe malul fluviului. *Tot ce trebuie să faci tu este să-ți ții inima deschisă.*

Era august, într-o dimineață de sîmbătă, devreme: ora mareei joase la podul Battersea. Albia dezvăluită de ape sclicea în soare, surprinzător de pustie. De sus de tot, de pe cerul fără nori, pescărușii se uitau după măruntaie de pește. Bo privea săgeata unui cârd de găște care zburau jos și simțea cum se încălzește ziua la malul apei liniștite. Familia Delafort se născuse lângă fluviu și nu mai plecase. Bo iubea locul acesta. Aici se simțea împăcată și întregă. Fluviul era o venă din corpul ei. Cealaltă casă a ei.

Bo mergea la școală, dar era și scormonitoare, adică din tagma celor care căutau prin albia fluviului lucruri de vîndut. De cum zărise scînteierea în nămol, își dăduse seama că era ceva deosebit. Nu vreun vîrf de

linguriță, nu muchia vreunei monede de trei penny. Soarele răzbătea prin pălăria subțirică de pai pe care insistasese mama ei să și-o pună, și cu toate acestea se simțea înfrigurată. Se iscase o briză de nicăieri și îi sufla părul în ochi, iar valurile joase clipoceau, ciocnind pietrele între ele.

Acum! îi spuse pe neașteptate fluviul, cu glas profund și verzui, cernut prin vânt. *Întinde-ți mâinile și atinge acum!*

Lui Bo i se făcu pielea de găină pe brațe. Nu mai auzise niciodată vocea fluviului. I se părea o binecuvântare, semnul de care avea nevoie de atâta timp, dar pe care nu îndrăznise să-l ceară. Scormonitorii mai bătrâni de pe maluri îi povestiseră că doar o dată la o generație s-ar fi putut ca vreunul dintre ei să audă vocea fluviului, și că era ceva atât de rar și de ciudat, încât, dacă i s-ar întâmpla ei, s-ar putea să nu-și creadă urechilor.

Unii spuneau că astea sunt prostii, că nici gând să vorbească fluviul cu oamenii care-i calcă pe maluri. De ce le-ar vorbi? Are el treburile lui.

Dar Bo crezuse mereu că sub suprafața lui schimbătoare așteaptă o putere mare, gata să vorbească. Sperase dintotdeauna că într-o bună zi fluviul îi va împărtăși din secretele lui. Astfel că, acum că se întâmpla, în dimineața aceasta de august, lângă podul Battersea, acum că simțea cum i se învoldurează cuvintele fluviului în minte și îi fac inima să bată mai tare, nu i se păru atât de ciudat pe cât, poate, ar fi trebuit.

Bo se lăsă pe vine, iar cizmele și poalele șorțului i se cufundară în noroi. Așa cum îi ceruse fluviul, atinse ușor, cu degetele tremurătoare, argila răcoroasă.

I se ridicară firele de păr fine de pe ceafă. Tocmai atinsese ceva, forma solidă a unui obiect necunoscut care părea s-o atragă ca un magnet; i se opri răsufierea de uimire, dar nu-i dădu drumul, convinsă că nu trebuia să lase comoara în întuneric.

Obiectul era înțepenit bine, dar Bo îl ținu strâns și simți o furnicătură, o senzație de putere urcând prin vârful degetelor, apoi de-a lungul brațului, răspândindu-se ca o lumină rece prin tot corpul.

Nu-i da drumul! spuse fluviul, inundându-i din nou mintea cu vocea lui profundă și verde.

— Ce se-ntâm...? apucă Bo să rostească, dar, chiar atunci, pescărușii de deasupra capului tăcură și găștele se făcură nevăzute.

Cerul dimineții se întunecă, orașul dispăru.

Simți un vârtej în stomac și închise ochii strâns. Nu-i spusese nimeni că fluviul putea să facă *așa ceva*. Părea că se evaporă, la rândul ei, și nu putea opri ce se întâmpla. Își simțea corpul lipsit de greutate și parcă nu mai era pe mal, ci sus, deasupra lui, cu vântul în păr, zburând precum curgerea fluviului care șerpuia departe, sub ea.

Aproape fără răsufiere, cu ochii închiși, Bo vedea totuși, în spatele pleoapelor, o cameră mică... și era iarnă, dacă te luai după florile de gheață de la fereastră și după focul din vatră, care răspândea iz de ierburi aromatice și mirodenii.

Cum să fie iarnă? se miră Bo. *Unde am ajuns?*

Îi atrase atenția un bătrân care stătea în picioare în fața unei mese pe care lucea ceva argintiu-auriu.

— Ce-i aia? întrebă Bo cu voce tare, dar bătrânul nu părea s-o audă.

— Și o să meargă? spuse o voce, dintr-un colț pe care Bo nu-l vedea.

Era un glas de femeie, disperat, insistent.

— Spune-mi drept, continuă femeia. Dacă le alătur, o să meargă?

— Doamnă, nu vă făgăduiesc nimic, răspunse bătrânul, cu o voce obosită. Eu unul am făcut tot ce am putut.

Cu acestea, viziunea începu să se destrame.

— Nu! strigă Bo, strângând mai tare din pleoape ca să țină încăperea în loc... dar viziunea se întunecă, trosnetele focului se stinseră și nu mai rămase din ele decât cenușa tăcută.

Firicelele de aromă suspendate în aer, de la ierburile aromatice dulci, calde, se risipiră. Bo auzi vuietul fluviului și încăperea dispăru. Din nou, simți cum i se învolutează ceva în stomac, cum curge fluviul prin ea, cum îi suflă vântul prin păr.

Cu un oftat brusc, albia râului dădu drumul obiectului din noroi și-l cedă mâinii lui Bo. Fata deschise ochii și se trase înapoi, clătinându-se. Nici urmă de cerul întunecat. Soarele era sus, în văzduhul albastru; cheiurile și depozitele, trăsurile și automobilele erau la locul lor, pe malul opus, dinspre Chelsea, de parcă nici n-ar fi dispărut vreodată.

Era din nou o dimineață de august lângă podul Battersea. Nici vorbă de iarnă, nici vorbă de cămăruță, nici vorbă de raze de aur și argint. Bo nu se mișcase din loc.

— Ce-a fost asta? șopti ea.

O copleși un val greu de oboseală și încercă să-și păstreze echilibrul, strângând în mână obiectul necunoscut, fără să îndrăznească să se uite la el. Vârtejul dinăuntrul ei se opri, dar o durea rău capul. Brațele și picioarele o furnicau ca înțepate de mii de ace. Poate de la viziune se simțea așa? Sau poate pentru că stătuse atât de mult în bătaia soarelui dimineții? În orice caz, ar fi vrut să-i pună mama o compresă rece pe tâmpile, dar mama ei părea foarte departe acum.

— Cine erau cei doi? întrebă Bo fluviul, frecându-se pe brațe să le trezească din amorțeală. Ce era pe masă?

Dar fluviul păstră tăcerea. Numai pescărușii, care apăruseră din nou, țipară ascuțit unii la alții, ca și cum ar fi râs de o glumă știută doar de ei.

— Bine, spuse Bo, deschizând încet palma ca să se uite la obiectul plin de noroi. Atunci să încep de-aici.

Indiferent ce ar fi fost lucrul pe care-l văzuse în camera aceea, sigur avea legătură cu obiectul misterios. Argila fluviului îl conservase perfect, dar se vedea că e vechi. Greu, mai gros decât orice monedă, i se potrivea în palmă de parcă ar fi fost făcut pentru ea. Cu grijă, Bo îl curăță cu degetele de resturile de nămol și ce văzu aproape că-i tăie respirația.

— Vai de mine, murmură ea. Vai de mine și de mine!

Fluviul îi dăruise un giuvaier: o lună plină perfectă, în miniatură.

O față a extraordinarului obiect era bătută în perle mici, crem, care luciră când Bo le întoarse spre soare.

Marginea lunii era înfrumusețată de jur-împrejur cu rubine mărunte, de un roșu intens. Lucru ciudat, drept în mijlocul bijuteriei era o gaură mică, prin care Bo își vedea pielea palmei.

Întoarse luna pe partea cealaltă. Era din argint simplu, marcat doar cu niște cuvinte minuscule, gravate în spirală în jurul golului din centru. Bo miji ochii, trecându-și degetele peste ele ca să înlătore urmele de noroi. Dar, oricât se străduia, cuvintele rămâneau imposibil de citit. Întoarse luna pe toate părțile, dar rândurile scânteiau, clipeau și își ascundeau adevărul.

Bo încercă să-și adune gândurile. Se masă pe tâmpile ca să domolească durerea și trase în piept aerul din jur. Nu se simțea niciun iz de cimbrișor, nicio urmă de fum de la vreun foc de lemne aprins în frigul iernii. Doar mirosurile fluviului: cele familiare, de baltă, și căr-bune, și sare. Simțea pământul solid sub cizme și, totuși, parcă era într-un basm. Giuvaierul Lunii era cel mai frumos lucru din câte văzuse în toată viața ei.

O izbi brusc miraculosul celor întâmplare și nu reuși să-și înăbușe râsul. Se mai întâmplase *vreodată* ca fluviul să-i dea vreunui scormonitor din Battersea un asemenea dar? Parcă ar fi primit deodată toate cadourile de la toate Crăciunurile. Trebuia să ajungă acasă, pe strada Gladstone, la numărul 4, ca să-i arate luna lui Harry. Bo voia ca fratele ei să afle primul; azi, tocmai azi, când pleca la război. Era binecuvântarea pe care o ceruse Bo, comoara aceasta care însemna că ea și mama ei aveau să se descurce fără griji. Însemna friptură la cină un an întreg, cacao cât să bei toată viața, o

sută de pungi de bomboane cu aromă de lămâie. Ba chiar, bănuia Bo, era posibil să valoreze mult mai mult de-atât.

Își mușcă buza, cuprinsă de un entuziasm clocotitor. Rubine și perle lângă podul Battersea!

Și totuși.

Bo șovăi. Fluviul îi vorbise, cum rareori vorbea oamenilor. Îi spusese să întindă mâna și să caute în mâl, și îi dăduse comoara aceasta cum nu se poate mai neobișnuită. Un dar sau un avertisment... sau poate un indiciu? Erau multe lucruri neînțelese aici. De ce ea? De ce comoara aceasta? De ce acum? Of, dacă s-ar fi putut întoarce în încăperea aceea, ca să audă ce mai spusese femeia, ca să afle mai multe.

Un lucru era sigur. Nu mai avea nicio șansă să revină acolo dacă vindea luna pe o pungă de dulciuri.

— Aș primi bani frumoși pe tine, îi spuse ea gânditor lunii. Dar atunci n-aș mai afla niciodată ce urmează.

O dată la o generație, așa spuneau scormonitorii bătrâni.

Fluviul o alesese pe ea.

Șansa de a afla de ce-i dăruise ei luna și ce anume era de fapt aceasta valora mai mult, pentru Bo Delafort, decât proviziile de cacao pe o viață întregă.

Văzu că, de pe malul celălalt, cineva o urmărea. Strânse luna în palmă; din pricina distanței, nu-și dădea seama cine era, dar distinse silueta unui copil care, complet nemișcat, o urmărea printr-un binoclu. Primul gând care-i trecu prin minte fu că era de necrezut ca un scormonitor ca el să-și permită un binoclu. Al doilea